

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Evangélikus Kistemplomban, ökumenikus imahét istentiszteletén, 2026. január 21-én.***

Efézusi levél 4. rész 4. verse

„Egy a test, és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is...”

### ***Keresztyén Testvéreim!***

Minden évben azért imádkozik a világon több millió keresztyén, hogy a különböző felekezetek közötti kapcsolatot erősítsék, és a testvéri együttlétet megélik. Így teszünk mi is minden évben Tatán, hogy emlékeztessük magunkat arra, pontosan mire is hívott el minket mindannyiunkat a mi Istenünk Jézus Krisztusban.

Pál apostol itt az Efézusi levélben azt írta le, hogy arra hívott el minket Isten, hogy igyekezzünk megtartani a Lélek egységét, a békesség kötelékével. Azután erre alapozva folytatta tovább, hogy „egy a test, és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást...” Krisztus követő emberekként nem tehetünk mást, mint komolyan vesszük az apostol buzdítását. „Egy a test”.

Melyik test az, ami egy? A Krisztus teste. Valóban? Tehetnénk fel a kérdést. Hát itt nincsenek görög katolikusok, meg római katolikusok, meg evangélikusok, meg baptisták, meg reformátusok? Csak itt a városunkban legalább 5 keresztyén felekezetben élünk. Aztán sorolhatnánk tovább azokat, amiket még ismerünk, és a végén több száz keresztyén felekezet neve lenne előttünk. Ez a test lenne egy?

Sokszor felsóhajtunk, és azt mondjuk, hogy bezzeg a bibliai időkben. Akkor még minden rendben volt. Tényleg? Az első Korinthusi levél 1. részében azzal kezdte az apostol, hogy ne legyen pártoskodás a gyülekezetben. Mert az egyik csoport azt mondta, hogy én Pálé vagyok, a másik azt mondta, hogy Apollósé vagyok, a harmadik azt mondta, hogy Kéfásé vagyok, a negyedik csoport meg azt, hogy ők Krisztusé. Az apostol pedig feltette a kérdést: „Hát részekre szakítható-e Krisztus? Talán Pál feszített meg értetek, vagy Pál nevére keresztelkedtetek meg?” (1Kor. 1.13) Eltelt körülbelül két évtized Jézus halála után, és egyetlen gyülekezeten belül többfelé szakadtak a hívek. De Krisztus részekre szakítható? Erre adta a választ itt is, és másutt is az apostol, hogy a Krisztus teste, az egy.

Mi ennek az egy testnek a tagjai vagyunk. Ez pedig azt jelenti, hogy ha jól megy a sora a test egyik részének, akkor jól megy a sora az egész testnek. Ha csak itt Tatán nézzük a Krisztus test egységét, akkor elmondhatjuk, hogy ha öröm van az egyik testrészben, akkor az öröm másutt is. Ha gyarapodik az egyik rész, akkor azzal gyarapodik az egész. El szoktam mondani, hogy nekünk reformátusoknak az a jó, hogyha jól működő és erős római katolikus gyülekezetek vannak, meg jól működő görög katolikus gyülekezetek, meg jól működik az evangélikus és baptista gyülekezet is. Ha a test egyik része gyarapodik, akkor az egész test gyarapodik, mert egy a test.

Ugyanakkor az is igaz, hogyha szenved az egyik tag, akkor vele együtt szenved valamennyi. Igaz ez itt Tatán belül is, de igaz ez az egész keresztyén világra nézve is. Egy a test. Ha pedig valahol fáj, akkor az az egész testnek rossz. Gondoljunk csak bele, hogy a kislábujjunk fájdalma nehezíti a járást, az pedig már lassít minket, ezzel az egész életünkre kihatással van. Egy pici, jelentéktelennek látszó testrész, és mégis kihat mindenre. Így van ez Krisztus egy testében is. Ahol üldözik a keresztyénséget, ott szenvednek a Krisztus test tagjai. Az pedig hatással lesz ránk is, akik Magyarországon, azon belül is Tatán imádjuk Krisztust.

Egy a test. Aztán az apostol úgy folytatta, hogy egy a Lélek. Kész szerencse, hogy a bibliafordítások kivétel nélkül nagy betűvel írják itt a Lélek szót, így nem keverhetjük össze a dolgokat. Nem az emberi lélek az, ami eggyé válik. Házastársaknál szoktuk mondani, hogy ők egy test és egy lélek. De még egy házasságon belül is mennyi különbözőség, vita, nézeteltérés, véleménykülönbség lehet. Azt pedig látjuk, hogy minél több ember, annál többféle vélemény, még akkor is, hogyha vannak azonosságok a gondolkodásmódunkban. Az emberi lélektől soha nem válik eggyé semmi.

Isten Szentlelke azonban egy. Amit pedig Ő eggyé tesz, az is egy. Természetesen bennünk feszülhet a kérdés, hogyha a Szentlélek képes mindent eggyé tenni, akkor miért van ennyi keresztyén felekezet? Hogy ezt jobban megérthessük, egy bibliai példát hozok ide. Amikor Pál és Barnabás a sikeres első missziói út után elkezdték tervezni a második missziói utat, akkor Barnabás felvetette, hogy mi lenne, ha még egy munkatárs velük menne. Ez a munkatárs János Márk lett volna. Pál apostol azonban nem értett egyet Barnabással, mert János Márk az első missziói úton otthagyták őket, és úgy volt vele, hogy egy ilyen megbízhatatlan munkatárs ne nehezítse az útjukat. Emiatt nézeteltérés támadt Barnabás és Pál között. Mi lett a

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Evangélikus Kistemplomban, ökumenikus imahét istentiszteletén, 2026. január 21-én.***

következmény? Pál elindult Szilásszal együtt, Barnabás pedig János Márkkal együtt. Nem egy, hanem két missziói út vette kezdetét, nem kettő, hanem négy munkatárssal. Pál és Barnabás emberi lelke nem tudott egységet teremteni, sőt különbözőség lett köztük. Külön úton indultak el. Viszont mind a két csapat ugyanazt a Krisztust hirdette és ugyanattól a Szentlélektől kapott áldást. Itt is igaz volt, hogy egy a Lélek (nagybetűvel).

Kedves Testvéreim a Krisztusban! A mi életünkre is igaz az, hogy egy a Lélek. Ugyanaz a Szentlélek munkálkodik valamennyi gyülekezetben, ugyanazt a Krisztust hirdetjük és ugyanahhoz a mennyei Atyához imádkozunk az Úr Jézustól tanult imádságban. Nincsen különbség. Hiszem, hogy ugyanaz a Lélek ad áldást minden gyülekezeti munkában, Ő jelenik meg minden igehirdetésben. Meg vagyok győződve arról, hogy a Krisztus test egységét megélhetjük mi is a Lélek egységével.

Végül van még egy, „egy”. „Egy reménységre kaptatok elhívást”. Ezt pedig úgy is érthetjük, hogy az elhívásunk reménysége ugyanaz. A mi reménységünk, hogy Isten van mindenek felett, és Ő az, aki így az örök életet is nekünk tudja adni. Egy a reménységünk.

Ez pedig nem az, hogy reménykedünk a jóban. Majd jóra fordul az életünk. Majd jobb lesz minden. Majd meggyógyulok. Majd elkerül engem minden baj. A sort pedig a végtelenségig folytathatom, hogy milyen reménységecskéink vannak. Amelyek nem maradnak meg, amelyek könnyen szertefoszlanak. Hiszen sokszor nem fordul jóra az életünk. Nem lesz jobb minden. Nem gyógyulok meg. Nem kerül el minden baj. A földi élet minden ilyen röghözkötött váradalma könnyen semmivé válik. Az elhívásunk reménysége, az örök életre szóló reménység azonban mindig megmarad.

Pál apostol a Korinthusi levélben írt arról a szeretethimnuszban, hogy „most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet...” (1Kor.13.13) Ilyenkor mindig kihangsúlyozzuk, hogy a legnagyobb a szeretet, tehát igazából az marad meg. Azonban erről itt szó nincsen. Mind a három megmarad. Tehát megmarad a reménység is. Lehet, hogy elmúlik minden prófétálás, elmúlik a gyülekezetek külső formája, elmúlik sok minden, amit elvégeztünk, de a reménység mindörökre megmarad.

Mit is jelent akkor a reménység? Azt, amit a Zsidókhoz írt levélben olvasunk, hogy „ez a reménység lelkünknek biztos és erős horgonya...” (Zsid.6.19) Nem mindegy, hogy életünk hajóját, csónakját, ladikját hova horgonyozzuk. Ha a földi dolgokhoz, akkor oda kötődik. Ha az örökkévalóhoz, akkor oda. Horgonyozzuk mi is oda magunkat ebben az egy reménységben a mi Urunk Jézus Krisztushoz, aki a mennyben van, ahol Ő él és uralkodik mindörökké, és ahová hisszük, hogy minket is bevisz majd. Ez az elhívásunk egyetlen reménysége.

Azt hiszem, hogy most még jobban átérezzük, hogy mit jelent Krisztusban eggyé válni. Mit jelent az, hogy bár különböző közösségek tagjai vagyunk, de mégis egy közösségbe tartozunk. „Egy a test, és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is...”

***Ámen!***